

DE REFORMATIE

WEEKBLAD TOT ONTWIKKELING VAN HET GEREFORMEERDE LEVEN

DIE UWE JEUGD VERNIEUWT ALS EENS ARENDS PSALM 103:3

Onder redactie van Prof. Dr V. Hepp, Dr K. Schilder, Dr C. Tazelaar en Prof. Dr J. Waterink

Medewerkers: Dr H. A. van Andel, Solo; Dr R. E. van Arkel, Utrecht; Dr Henry Beets, Grand Rapids; Dr C. Bouma, 's Gravenhage; Dr K. Ferenhout, Vreeland; Prof. Dr F. W. Grosheide, Amsterdam; Prof. Dr T. Hoelstra, Kampen; Dr G. Keizer, De Steeg; Dr B. A. Knoppers, Amsterdam; Dr C. Lindeboom, Amsterdam; Dr S. O. Los, 's Gravenhage; Dr J. W. Marmelstein, Amsterdam; Dr F. C. Meijster, Rotterdam; G. Meima, Groningen; Dr D. Postma, Burgersdorp (Zuid-Afrika); Dr A. Ringnalda, Soerabaja; Dr J. C. Rullmann, Wassenaar; J. Strikwerda, Dokkum; Dr J. Thijss, Zwolle; Dr J. Veldkamp, Hilversum; Prof. Dr D. H. Th. Vollenhoven, Amsterdam; Dr J. de Vries, Tilburg; Dr J. D. Wielenga, Franeker; Mr J. A. de Wilde, 's Gravenhage.

Adres der Redactie:

Prof. V. HEPP, Van Breestraat 14, Amsterdam.

Drukkers-Uitgevers:

OOSTERBAAN & LE COINTRE, Goes
Tel. No. 58 — Postrekening No. 36000.

Abonnement: f1.25 per drie maanden bij vooruitbetaling.
Voor 't Buitenland f7.50 en voor Ned.-Indië f6.— per jaar.
Advertentieën: 35 ct. p. regel. — Losse nummers f0.15.

Het eindredacteurschap wordt thans weer waargenomen door Prof. Dr V. Hepp. Tot nadere aankondiging is zijn adres: Deutsche Kampweg 10, Wolfhozen.

INHOUD: Uit de Schrift: In de bergen. (Psalm 114:4.) — Kerkelijk Leven: De eere-doctoraten aan de Vrije Universiteit. Dr H. Colijn, Dr D. Bakker, Prof. Dr J. Sebestyén, Dr J. C. Rullmann. Jubileumgave voor de Vrije Universiteit uit Amerika. Niet profetieën a.u.b. Indrukken van den dag. Over kerkelijke financiën. III. — Pop. Wetensch. Schetsen: Het boek van Yahuda. VI. — Opvoeding en Onderwijs: Is het onderwijs in de Wiskunde een noodloze kwelling voor onze leerlingen? II. — Volkenbond en Onderwijs. — Perschoouw. — Kerknieuws.

UIT DE SCHRIFT

In de bergen.

De bergen sprongen op als rammen, de heuvelen als lammern. Psalm 114:4.

Daar is een roep der bergen.

Wie in het bergland is geboren, maar in het vlakke land zijn werkkring vond, kan zijn bergen niet vergeten. Leef in ieder hart een heimwee naar den grond waar hij zijn jeugd sleet, het sterkst is dat heimwee wel bij hem, die in zijn jonge jaren als de stemgeiten tegen duizelende hoogten opsprong. De stem der bergen bereikt hem ook in de verte en zij roept: keer terug, keer terug.

Ook de toerist, die menige vakantie in de bergen doorbracht en zich niet maar in een trein omhoog liet voeren en in druk gezelschap den zonsopgang ging „bezieligen“ en alzo de bergen slecht tot een plaats van vermaak, niet ongelijk aan andere plaatsen, doch wie met de bergen vertrouwd raakte, er zijn plekjes heeft, waaraan wondere herinneringen zijn verbonden, de sneeuwtoppen niet uit een Baedeker of van een foto kent, maar ze in hun eigenaardigheden heeft geschouwd, er heeft gemijmerd en gedroomd, er heeft gehuiverd en gebeld, hij wordt door de bergen vastgehouden, ook al heeft hij ze reeds lang verlaten. Hij wil er altijd weer naar toe. De bekoring der bergen is zooveel groter dan die van de zee.

En als hij waarlijk christen is, dan vindt hij zich in de Schrift terug.

Een machtige plaats nemen de bergen in de Schrift in. Niet alleen in de natuurpoëzie, maar ook in de heilige historie.

Van een berg kondigde God af Zijn heilige wet, op een berg vestte Hij Zijn heiligen tempel, het symbool van het Jeruzalem dat boven is en van het nieuwe Jeruzalem, dat eens van onzen God zal af dalen, in een berggrot werd waarschijnlijk uw Heiland geboren, op een heuvel werd Hij gekruist, van een berg voor Hij ten hemel, in de Pinksterzaal, gelegen op een berg, werd de Geest uitgestort.

Dat heeft beteekenis.

De bergen heffen den geloovige als het ware op tot God.

Gij krijgt het gevoel, of ga er dichter bij den hemel zijt.

Het „nader tot God“ leeft in uw ziel.

Een wereldling toef zo anders in de bergen dan het kind van God.

De voor het natuurlijk oog zoo onbeweeglijke bergen, beginnen voor het oog van den geestelijk gestemde te deinen.

Er trilt iets na van het: „de bergen sprongen als rammen, de heuvelen als lammern“.

Dat is niet specifiek Oostersch.

Ook de Westerling, die door zijn God met iets visionairs is begiftigd, verstaat het.

Als eens Christus wederkomt, dan zullen de ongelovigen in bergen en heuvelen slechts verbergingsmiddel zien. „Bergen valt op ons en heuvelen bedekt ons“. Dat zal hun wanhoopskreet zijn.

Maar wanneer de bergen zullen veranderd worden van hun plaats, zal het door hem, die Jezus verbeidt, worden aangemerkt als opspringen van

vreugde, als een begroeting van den Koning der eere.

Wie hiden heeft geleerd, bidt zoo gaarne in de eenzaamheid der bergen: Kom, Heere Jezus.

HEPP.

KERKELUK LEVEN

De eere doctoraten aan de Vrije Universiteit.

De Nederlandsche Universiteiten zijn met haar eere-doctoraten zeer zuinig.

Wie uit Amerika komt, waar een eere-doctoraat heel gemakkelijk wordt uitgereikt, of eens in Duitschland rondrijkt, moet de soberheid van onze Universiteiten prijzen.

Het is immers een onderscheiding, welke niet om een zekere algemeene verdienstelijkheid mag worden uitgereikt.

Het eere-doctoraat mag geen konkurrent van het lintje worden.

Het heeft zijn eigen eischen en voorwaarden. En daarbij staat bovendien, dat de gepromoveerde wetenschappelijke zin moet verraden.

De Vrije Universiteit is daarin nog veel eischerder dan de andere Universiteiten in ons land.

Ook op dit punt toonde zij den strengen Calvinistischen stijl.

Scheen er aan onze andere Universiteiten wel eens een buiteling te worden gemaakt, door een kunstenaar of tooneelspeler, die aan de wetenschap geen lauweren hadden aangebracht, met den doctorshoed te sieren, de Vrije Universiteit maakte toelichting van haar recht geen gebruik.

Doch nu haar vijftigjarig jubileum nadert, besloot zij een viertal mannen, die met eere genoemd worden en stellig singuliere wetenschappelijke gaven bezitten, dien titel te verleenen.

Dit is hooge uitzondering.

Dit blijve ook hooge uitzondering.

Des te meer stijgt de waarde van het eere-doctoraat er door.

— Dr H. Colijn.

Men verwondert er zich over, dat aan den heer Colijn niet reeds lang door een der Nederlandsche Universiteiten het eere-doctoraat werd aangeboden.

Onze Openbare Universiteiten heeten voor elke wereld- en levensbeschouwing open te staan.

Hier hadden zij de gelegenheid te toonen, niet dat dit zoo is, maar dat men het alzo tenminste bedoelt.

Maar in enghartigheid liet men die gelegenheid voorbijgaan.

De schouwburgman trok de aandacht boven den oecoonoom met wereldreputatie.

Wij vragen hier natuurlijk niet, wat de heer Colijn voor onze Universiteit en onze Partij heeft gedaan.

Ook daarvoor zijn zijn verdiensten vele.

Maar die leggen niet in de eerste plaats gewicht in de schaal.

Inzonderheid wat hij op het gebied van het volkenrecht praktisch tot stand bracht, kenmerkte hem als de man, wiens juridischen knobbel huiltengewoon ontwikkeld is.

Van menige internationale commissie was hij voorzitter.

Menigmaal werd hij gehuldigd.

Onlangs nog was hij onze vaderlandsche trots. De liberale bladen drukten als om strijd zijn beeltenis af.

Doch hij heeft het ongeluk Calvinist te zijn.

Op een eere-doctoraat te Leiden of te Utrecht kon hij niet rekenen.

Stelt u voor!

Aan den anderen kant beschouwen wij het als een voorrecht, dat die Universiteiten hem passeerden (wat hij zelf natuurlijk niet als passeeren heeft gevoeld).

Want nu kan de Vrije op haar jubileum met hem voor den dag komen.

Sta hij nog vele jaren in volle aktiviteit en ontloopt hij nog lang zijn juridischen zin.

Onze Calvinistische beginselen trekken er het profijt van.

Salve doctor, iterumque salve.

— Dr D. Bakker.

In zekeren zin ook een man met een wereldnaam.

Doch niet voor het gewone krantenlezend publiek. Wel voor hen, die, tot welke richting zij ook behooren, belangenstellen in de Zending.

Als docent was hij vele jaren in Djoeja voor de opleiding werkzaam.

Zijn bekwaamheid werd door allen, die met hem in aanraking kwamen, geprezen.

Zijn onmisbaarheid dikwijls uitgesproken.

In Indië, waar de warmte prikkelbaar maakt, bewaarde hij zijn kalmte van geest, welke hem in staat stelde adviezen te verstrekken, die door hun klaarheid en aannemelijkheid gretig gehoor vonden.

In bescheidenheid heeft hij gearbeid.

Met bescheiden middelen.

Maar hij heeft in menig opzicht onze Zending een stevige fundering gegeven.

Dat kon hij, omdat singuliere wetenschappelijke gepaard met levenswijze hem nooit verliet.

Thans heeft hij naar Gods bestier zijn werk in Indië moeten staken.

Wat onze Heiland verder met Hem voor heeft, weten wij niet.

Maar om wat hij verricht heeft, kan hij met eere den doctorstitel dragen.

Ook hem roepen we toe:

Salve doctor, iterumque salve.

— Prof. Dr J. Sebestyén.

Ook aan een buitenlander zal de doctorsgraad worden verleend.

Maar aan een buitenlander, die met de Gereformeerden in ons land in zulk een nauw contact staat, dat hij voor ons geen vreemde is, ja, onder ons beter bekend, dan menigeen in ons land zelf.

Op wetenschappelijk gebied heeft hij zijn sporen reeds verdiend.

Tal van jaren is hij als hoogleraar werkzaam. En daarbij deed hij zich immer kennen als onverschrokken Calvinist.

In Hongarije rust geen gemakkelijke taak op zijn schouders.

Daar moet strijd gevoerd tegen verschillende stroomingen, ook tegen het schijn-Calvinisme.

Die laatste is dikwijls het bitterst.

Aan den eenen kant moet worden gewaakt, dat men niet met het snoode ook niet het kostelijke uittrekt.

Aan den anderen kant gezorgd, dat het echte Calvinisme het schijn-Calvinisme onmaskert!

Dien strijd heeft prof. Sebestyén aangedurfd.

Want het is een durf.

In zulk een worsteling wordt men zoo licht beschuldigd van verdeeldheid te zaaien.

Die aanklacht is ook prof. Sebestyén niet onthouden.

Heeft hij tal van geestdriftige volgelingen, hij heeft ook zijn vijanden.

De laatste kunnen het vaak zoo bang maken.

Prof. Sebestyén deelt rijkelijk in den smaad om der waarheid wil.

Doch daarom verheugt het ons zoozeer, dat hij straks door onze Universiteit met eere zal worden gekroond.

Het zal voor hem een dag van verkwikking zijn.

Met bijzonder genoegen zullen we onzen vriend begroeten met het aloude:

Salve doctor, iterumque salve.

— Dr J. C. Rullmann.

Dr Rullmann is onze populaire kerkhistoricus.

Wie is er in de vaderlandsche kerkgeschiedenis der negentiende en twintigste eeuw thuis als hij?

Wat hij ter verlevendiging van het onmisbare historische besef onder ons heeft gedaan, valt niet te berekenen.

Hij beschikt over een vaardige pen.